

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מו.

עין משפט נר מצוה

בג א ב ג ד מ"י פ"ט
מ"ג שטו"ה ה"ג ד
סמג ע"ן סג טו"ש י"ד
סימן ז' ספ"ק ה' ועין
בה"ש:
סד ה מ"י שס פ"ח ה"ג
כ"ל סמג שס טו"ש
י"ד ס"י מ"א ספ"ק א':
ס"ה ו' ז מ"י שס ה"ג כ"ב
ולחומר ועין כ"מ
וב"ל:
סו ה מ"י שס ה"ג כ"א
טו"ש שס ספ"י ה':
ס"ז ט מ"י שס פ"ז הלכה
א סמג שס טו"ש
י"ד ס"י ט' ספ"ק א':
ס"ח י"י מ"י שס טו"ש שס
ספ"ק ז':

שיטה מקובצת

א' וכל אותו בין הפרשה
טרפה: ב' כשהיא מעורה
ודבורה: ג' הא איכא
שהיה כולה קיימת: ד' על
שם שקודם התחתן אדם:
ה' ואינו יודע או שמא
מקור עובי פצול ראשון
עד פצול ב' קרוי
בין הפרשות: ו' במקום
ששוככות על הגוף דהיינו
למטה:

ריבנו גרשום

עד ועד בכלל כו' כלומר
אמרת עד אחת טרפה עד
ועד בכלל כו' אם תמצא
לומר עד ולא עד בכלל
שהראשונה אינה בכלל
מהו פי פרשה ראשונה
מהו שהיא ביניהם בין
סוף הפרשה לתחתן פרשה
של ראשונה מהו ישנה
בכלל חוט השדרה אי לא:
אם תמצא לומר עד ועד
בכלל פרשה (ראשונה)
[עצמה] בכלל מהו נאן
לאן א' אבל לא שניה.
אם נישלה פרשה שניה
עצמה עצם וגם מוח הדין
כבשר ולא כחוט השדרה:
עד בין אנפיה. עד כפי
העוף: כי הא דר' חייא
זריק ליה כלומר ר' חייא
זריק ליה וטרף בהמה
שלא נשתיר מנה כזית
ור' שמעון ב"ר מטביל
ביה כלומר אכיל ליה
ע"י שיכור ומכשר לבהמה
א"ע דלא הוי כזית:
במקום שהיא חיה כלומר
באותו מקום שהיא תולה:
הילכך בעינן כזית במקום
מרה כו' כלומר הן במקום
מרה והן במקום שהיא
חיה: מתלקט מהו כלומר
דלא הוי כזית במקום
אחד אלא מתלקט בכמה
מקומות: כרצויה מהו
כלומר ארוך וקצר: מורד
מהו דלא הוי כזית עב אלא
מורד: אי למ"ד כזית
במקום מרה האכא כלומר
כיון דמעורה בטרפשה:
ואמרי לה קראת תתא
דשתי קרמות יש בריאה
וסימנך כיתונא דוורדא
כו' כלומר אדם הפנימי
כוורד. תתא מ"ן מרברב
דאמר

עד ועד בכלל או **עד ולא עד בכלל**. מדאמר בפירקין (לקמן דף נה.) כל
שיעורה דשיערו חכמים להחמיר ליכא למפשט מידי דהני מילי
במשנה או בזרייתא אבל הכא מימרא היא: **ואם תימצא לומר עד**
ולא עד בכלל פי פרשה מהו. אף על פי שאמר שמואל עד בין

הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמא
מתחלת עובי פיול ראשון עד פיול
שני שלמטה הימנו קרוי בין הפרשות
ראשון ועד ולא עד בכלל ואינו יודע
או שמה מסוף עובי פיול ב' קרוי
בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש
אבל מה שהוא כנגד עובי החוט
המתפלל לא מיקרי בין הפרשות
וטרפה אי נמי משום הכי מספקא
ליה שמה פי פרשות עצמן דהיינו
עובי פיול ראשון הוי בין הפרשות
דקאמר שמואל לפי שהוא בין חוט
המתפלל לשמאל לחוט המתפלל לימין
והא דנקט שמואל עד בין הפרשות
ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד
מתחיל לזאת ולהתפלל קודם לתבירו
ודוקא אס עד ולא עד בכלל איבעיא
ליה צפי פרשה ראשונה אבל אס עד
ועד בכלל לא מני למיעבי פי פרשה
שניה מהו דמנה נפסח הוי בכלל
אינו יודע כמו בין הפרשות שני
דהא עד בין הפרשות ראשון קאמר
דטרפה ומו לא ואס איתא דפי
פרשה אינו קרוי בין הפרשות הרי לא
אמרינן שהיא טרפה אלא עד בין
הפרשות ואין זה בין הפרשות ואס
הוא קרוי בין הפרשות האמר שניה
אינו יודע ובכלל שניה יש לו להיות:
ואם תימצא לומר עד ועד בכלל
פרשה עצמה מהו. פירש
צקונטרס נפסק הפיול עלמה מן
החוט מהו ונראה דאפילו דאס תימצא
לומר דעד ולא עד בכלל הוה מני
למיעבי צפרשה עצמה את"ל דפי
פרשה טרפה אבל אפי פי פרשה
כשרה אז ודאי ליכא למיעבי דכ"ש
פרשה עצמה ועוד י"ל למיעבי ליה
אס נפסק הפיול ברחוק ממקום
חיבורו כנגד חוט השדרה שבין פיול
ראשון לפיול שני שהוא בין הפרשות
ראשון והשתא לא מני למיעבי אלא
את"ל עד ועד בכלל: **מאי לאו**

ראשונה ושניה. הא דנקט שניה משום דאי הוה טרפה הוה שייך
למיעבי כל הנך צעיות כגון צפרשה: **למטה מן האנפיה**.
יש להסתפק אס למטה ממקום חיבורו בגוף קאמר אס למטה
ממקום ששוככות על ה' העוף דהיינו למטה מסוף עכ"ס של כנף
המתווכר בגוף: **ערוקאי**. רבי זירא לא היה נרץ לברוח דאזני
גבאי של מלך היה דנהג בצבא תליסר שנין כדאמר צפרק
זה צורר (פסחים סה:). דכי הוה אתי ריש נהרא למתא כי הוה חזי רבנן
אמר להו לך עמי בל צפרדית: **הר"כ בעינן ביית במקום מרה**
ובזית במקום שהיא חיה. הכי קיימא לן דפסקינן לעיל (דף מג.)
הלכה כדברי האומר בזית: **ואמרי לה קראת תתא**.
כלומר עס עילאה דאי תתא גרידא הא פסקינן בסמוך
דבעינן תרויהו ואס כן לא הוה ליה לא כרב: **ואל כשמואל:**

איניקב
א' לפי הניסוח שפיענו בנימי
אינו מוכן משי"ל אבל לא שיהיה
ואולי דניסוח אחרת היה לו
דפרשה ראשונה בכלל מוח
אבל לא שניה וכו'.

עד ועד בכלל. והכי קאמר מן הראש ועד בין הפרשה ראשונה וכל
אותו בין אזככל טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד בכלל
טרפה שלישית כשרה שניה אינו יודע ה"ה לראשונה דמספקא ליה
וממילא משמע ולא אכטריך לפרושי ראשונה ושניה אינו יודע

דכיון דאמר ודאי טרפה עד אחת
ולא היא בכלל מכלל דמכאן ועד
שלישית מספקא ליה וחדא מינייהו
הוא דנקט דלא תימא שניה כשלישית
לקולא: **אס"ל עד ולא עד בכלל**
פי פרשה מהו. נפסק החוט הגדול
כנגד פי הפולין הראשונים במקום
פיול מהו בכלל טרפה הוא או בכלל
אינו יודע הוא מי אמרינן עד בין
דוקא ופי הפרשה טרפה או לאו
דוקא: **ואס"ל עד ועד בכלל** ליכא
למיעבי צפי הפרשה מדי דודאי
טרפה דאפילו חוט שכנגד הפסק
שבין שני הפולין טרפה וכ"ש פי
פיול הראשון אלא הכי קא מיבעיא
ליה נפסק הפיול עצמו מן החוט
מהו וצפרשה ראשונה קאי: **סידון**
כצנה. שאס נפסק הפיול כשרה לא
ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא
שלישית. מאי לאו פיול ראשון ואס"ג
דחוט של אחרייה עדיין בכלל טרפות
או בכלל ספק הוא וכן שני לשון
מורי. ה' לשון אחר בין הפרשות הן
זלעות קטנות של אליה. פרשות הוא
צפר המפריש בין זלע לזלע. (בין)
נפין הפרשות זלעות שבין פרשה
לפרשה: **גדי שמן**. חי: **זליעה טפי**.
הזלעות נזלעין ואין ינכרין כשהוא
חי: **זליעה טפי**. ונפסח הצפר
והכל דומה לזלעות. וכל לשון זה אינו
נראה לי ומפי גאון שמעתי: **עד**
אחת. עד בין הפרשה ראשונה
דהיינו זלע ראשונה של אליה:
טרפה. אס נפסק החוט: **צפי רב**
הוה עד ועד בכלל שאס נפסק
החוט כנגד זלע הראשון טרפה
דאינו נמי קאי בין שתי פרשות שיש
הפרש בינו לזלעות הגדולות: **ולא**
עד בכלל ובכלל אינו יודע הוא:
פי פרשה נפסק החוט אלא מחלת
העטס ולא כנגדו ממש מאי צפדי
עצם חשיב ואינו יודע עד צפדי

פרשה קמייתא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא
ולא מבין הפרשה: **פרשה עצמה**. נפסק החוט כנגד פרשה שניה
צפר שבין זלע ראשון לשני מהו צפדי ראשון שדין ליה וטרפה או
צפר זלע שני שדין ליה ואינו יודע: **סידון כצנה**. אס נפסק
החוט כנגדו. ולאוי לישנא גרס מאי לאו פרשה שניה. ומפי גאון
אחר שמעתי פרשה עצמה נצטר הזלע עצמה. ולשון מורי הראשון הגון
וסייג מלמתי לו בהלכות גדולות והוא עיקר ש: **עד למטה**. מכנפיו
הוי כח חוט השדרה דליה: **ולריש לקיש עד כנגד בין אנפיה**.
ומו לא: **ושלחו ליה דבי נשיאה**. שלחו צפדילו שילך אלסל: **והא**
אין סגן. גבי אלו כשרות צמתני' (לקמן דף נה:). **וזיק לה**. לזהמה שלא
נשמיר צה כזית מן הכבד דקסבר טרפה: **מטביל לה**. אוכלה. וכל
מחלס ע"י טבילו חומץ או חרוסת כך שמעתי. אבל נראה צעני
דצאיסור והיתר ערף ומכשר הוה שייך למיתני זריק ומטביל לא

שייך ציה ומסתבר דהכי קאמר רבי חייא זריק לה לכבד של כל צהמה ולא היה אוכלו דלא הוה חשיב ליה ורבי שמעון מטביל ליה דף
על גב דלאו צפר ליה שמוס צריאוחא דקסבר צהמה תלויה צו כדקיי"ל (ברכות דף מד:). כל נפש משיב נפש וכדאמרין (על דף
גה.) הרוצה שיצירח חומץ כזית צפר קודם שמה נפשה הילכך אס לא נשמיר כזית להעלות ארוכה שיחזור וירפא טרפה וכו' מיהא לא
צעי כדי להעלות ארוכה אלא שזירא פורתא מקום תליא דמרה דשיורא צפרק ממה צעין דלנקמן: **עשיין מקמיין**. רבי שמעון בן
רבי צנו של נשיא היה. ומקמן לשון ערין: **פולמוסא**. חיל השלטון: **ערוקאי**. גמירי מניאי הא מילתא כזית שאמרו במקום מרה יאה:
מקום שהיא חיה. שהכבד חיה ממש דהיינו מקום תלייתא כשהיא מעורה סדבוקה תחת הכליות זה נראה לי ומלמתי. לישנא אחרינא
ציותרת הכבד איברי"ש צלע"ו והן טרפשיין: **מסלקט מהו**. כזית ממלקט ולא במקום אחד אלא חזי כזית כזית כזית כזית: **מרוד**. מרוקע
טינצ"א צלע"ו וגרע מרכוועה: **נדולה**. נעקרה צמקומות הרצה: **ומעורה צטרפשיה**. כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: **הא איניא**.
גהרי כולה קיימת: רב נחמן קראת תתא ס"ל: **ויסונו דורדא**. מלבוש אדם שהריאה מונחת צו. ורדא על שם שקרום
זתמתון אדם הוא כדאמרין לקמן (עמ"ה ג) כאהינא סומקא: **דאגליה**. שיעטל קרום העליון והופשע כמו גלודה דמתניתין (לקמן דף נה:).
כאהינא

א' (ברכות ט: ושם נאמן).
ב' (ברכות ה"ה ה"ה)
ר' יבא אמר עד בין כו'
ו"ל אמר עד למטה כו'.
ג' (לקמן דף נה:).
ד' (מנחות
פ"ג.)
ה' (פ"ג כדרכא
כדאיתא צע"ג.)
ו' (פ"ג כדרכא.)
ז' (פ"ג כדרכא.)
ח' (מנחות
פ"ג.)
ט' (פ"ג כדרכא.)
י' (פ"ג כדרכא.)
מ"הר"ס.

הגהות הב"ח

(ה) רבי יבא אמר עד
למטה:

ענין רש"י

איברי"ש [איברי"ש].
טרפה.
טינצ"א. דק. ורה.

מוסף רש"י

הא נשתיר דהימנה
כלום כשרה. דעמ"ד
להיציאות ולהתפרשות
(הפרדט ע"י סמ). עשירין
מקמציין. ר' שמעון שהרי
בן נשיא ועשיר היה, קמץ
עלן (מנחות פ"ג). במקום
שהיא חיה. פי דהיינו
מקום שגליה בחזר הכבד
(הפרדט ש"ס).